

متن پرسش

سلام علیکم: طاعات شما قبول. استاد، بنده دو مطلب از شما شنیدم که در بحث تزکیه نفس به من گرا داد که جایی از کارم می‌لنگه و نیاز به راهنمایی شما برای پیدا کردن مشکل دارم. یکی اینکه فرمودید هر جا تلخی‌هایی در زندگی ما وجود داشت دچار افراط شدیم و داریم به خودمون سخت می‌گیریم و گرنه زندگی اهل ایمان باید شاد و بانشاط باشه و یکی اینکه فرمودید این عذابهای روحی که ما در این دنیا به خودمون تحمیل می‌کنیم مثل برخی از حرص خوردنها ممکنه تسری پیدا کنه به برزخ ما. بنده مادری دارم که تنها زندگی می‌کنند و با وجود مشغله‌های فراوان سعی می‌کنم نگذارم ایشون تنهایی را حس کنند. با این وجود اکثرا حس می‌کنم ایشون از من راضی نیستند و انتظار بیشتری دارند. من هم نمیتونم تشخیص بدم وسعم بیشتر از این هست یا نه. یه طورایی دچار وسواس نسبت به این قضیه شدم. بخاطر زیاد با هم بودن، گاهی اوقات که خودم هم از کار خونه و نگهداری بچه‌ها خیلی خسته هستم و با تذکرات مدام ایشون مواجه میشم ممکنه واکنشی نشون بدم که موجب ناراحتی ایشون بشه و کلا تا مدتی به هم بریزم که چرا این اتفاق افتاد. خلاصه اینکه این موضوع شیرینی زندگی را تا حدود زیادی از من گرفته و همیشه احساس می‌کنم در نارضایتی والدین که خط قرمز خداست به سر می‌برم. با توجه به فرمایشات شما دلم برای خودم میسوزه که اولاً قراره این رنج روحی که جدا شدن ازش از من ساخته نیست را به برزخ هم ببرم و دوماً متوجه شدم که ممکنه دچار افراط شده باشم ولی نمیتونم تشخیص بدم کجا و چگونه؟ ممنون میشم خصوصی راهنمایی بفرمایید. اجرتون با حضرت زهرا سلام الله علیها

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: توجه داشته باشید وظیفه ما نسبت به والدین در حدّ رعایت نیازهای ضروری و شرعی آنها در حدّ ممکن است و این غیر از آن است که بخواهیم جواب میل‌ها و آرزوها و انتظارات آنها را بدهیم. موفق باشید